

Mijn verhaal, door Hans Brink

Enkele herinneringen aan mijn verblijf op het Nat.Lab. Van 1970 tot december 1998

Ik schrijf dit op uit mijn geheugen omdat ik (helaas) geen dagboek heb bijgehouden maar ook wel met soms enige hulp van de voortreffelijke website van Henk Hagenbeuk waaruit ik voor sommige onderwerpen naar zal refereren

Hoe Prins Bernhard zich aan mij voorstelde,

Het Nat.Lab. had niet een echt protocol voor de ontvangst van VIP's, behalve het tekenen van het gastenboek. Aanwezig wel altijd een directie lid, soms ook leden van de Raad van Bestuur. Begroeting door directie maar vaak ook door mij. Bij Bernhard was de Haan de eerste en kwam ik er niet aan te pas. Daarop gingen we richting WO voor het programma (TV studio) en liep ik in de gang naast hem. Hij zei: "Wij hebben nog geen kennis gemaakt." Gaf een hand en zei: "Bernhard". Ik vond dat toch een mooi gebaar. Hij kwam per auto en vertrok weer met een helikopter pal voor gebouw WB, want het Nat.Lab. had toen in Eindhoven een helihaven. Later nog wat meer over VIP's.

Over helikopter gesproken. Reinout van den Bergh, fotograaf, die voor ons een tape-slide programma aan het maken was had hiervoor luchtopnames nodig. Ik huurde daarvoor een kleine helikopter in Lelystad en kon zo ook mee vliegen. Daarnaast heeft Jan Smeding een rondvlucht boven Eindhoven gemaakt. ([Helikoptervlucht](#))

Ik kon mij goed vinden in de Nat.Lab. gemeenschap. Het mooie vond ik altijd de gelijkwaardigheid. Je maakt deel uit van een toch bijzonder samengesteld gezelschap, maar niemand hoeft zich beter voor te doen dan een ander. Hoewel mijn werk vnl. gericht was op externe contacten heb ik me ook altijd ingezet waar mogelijk voor allerlei interne gebeurtenissen als open dagen, gepensioneerden bijeenkomsten, afscheids-bijeenkomsten in zaal WO.

Het fenomeen Sinterklaas maakt daar zeker deel van uit. Een grote eer Sinterklaas te mogen zijn met Maria als zwarte Piet en deel te kunnen zijn van het VIS college (Vereniging tot Instandhouding van Sinterklaas). Ik was de eerste Sinterklaas na een jaar overslaan vanwege Timmers' maatregelen (Centurion). Het motto was dat het management meer contact met de vloer moest onderhouden waarop we de eerste rij in WO op de vloer hebben gezet. Zie foto.

Nico Fransen en Cor Loos waren de grote voortrekkers. Na afloop ging Cor Loos tijdens de lunch in de koffiekamer (nooit kantine zeggen) collecteren d.w.z. horen hoe men het gevonden had. Dat heb ik aangepast door met Sint en de VIS-club te gaan lunchen in het Academisch Genootschap (AG) voor dat napraten. Toen Peer Zalm Sint was, zijn we op weg daarheen langs Dommelhoef gegaan om hem de gelegenheid te geven in vol ornaat zijn vader Piet Zalm te kunnen bezoeken, die daar verpleegd werd.

Sinterklaas speelde ook nog een rol bij het afscheid van Kees Bulthuis. Hij werd door de VIS-club bij hoge uitzondering (directieleden konden geen Sinterklaas zijn) gevraagd zijn eigen afscheid vorm te geven in een zitting. Hij deed dat onder meer door wat sneren uit te delen aan collega's maar toch ook door Leo de postman, die altijd te hard met zijn karretje reed, naar voren te roepen om te vragen waar al die zwarte strepen vandaan kwamen en hem een potje verf mee gaf om dat te herstellen. Ook Noella, die poetste, maar helaas afwezig was. En Annemarie van de Voreka, die altijd voor zijn Crodino en nog wel meer zorgde. ([Zie stukje afscheid Bulthuis](#))
Zie ook: [Sinterklaas op het lab.](#) en kijk daar ook bij [Anekdoten](#).

Het 75-jarig bestaan van het Nat.Lab in 1989

Het 75-jarig bestaan werd een week lang met allerlei festiviteiten gevierd. Het programma daarvoor werd mede door ons samengesteld met uit de directie Feye Meijer en Theo Claasen.

Het programma bestond uit : [Jubilea Nat.Lab./Sportclub, jaar 1989.](#)

De sportclub had een groot aandeel in de buitenactiviteiten.

De VIP dag bestond 's ochtends uit verhalen van Hurault, voorzitter van de directie met een welkom, Deetman (Minister van Onderwijs), Pannenburg, Beckers-Shell, Bulthuis gevolgd door een lunch en 's middags bezoek aan diverse opstellingen waarna een receptie in de mooie grote tent.

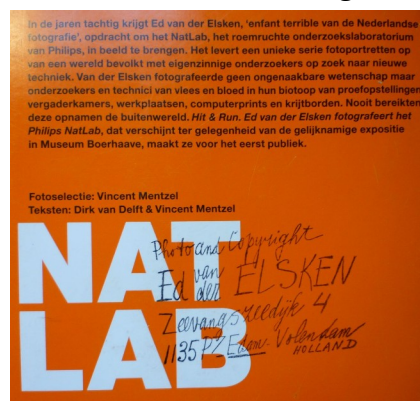
Die dag was het fotoboekje dat ik samen met Ed van der Elsen had samengesteld van de persen gerold. Klaar om uit te reiken. Als eerste aan de minister (zie foto)

Het toneelstuk **“De Verbroken Code”** over **Alan Turing** met in de hoofdrol **Willem Nijholt** hebben we voor geïnteresseerden op laten voeren in het POC .

Het gezelschap hebben we 's middags uitgenodigd om met het Nat.Lab. kennis te maken. Een programma door Emile Aarts georganiseerd werd zeer gewaardeerd.

Nog te vermelden de moeite waard is een vervolg 25 jaar later toen het Boerhaave museum in Leiden het initiatief nam een tentoonstelling te maken over 100 jaar Nat.Lab. Naast het vertoon van wat hardware is door fotograaf Vincent Mentzel als curator en Dirk van Delft, directeur van

Boerhaave een tentoonstelling ingericht met de foto's van Ed van der Elsen.

Tevens is een foto boekje uitgegeven met de titel [Hit & Run](#) ISBN 978 94 8062 6, [NUR 680](#) mogelijk nog verkrijgbaar. Het bevat meer foto's maar is van mindere kwaliteit.

CRE

De jaarlijks terugkerende CRE (Concern Research Exhibition) waar het Concern Research Bureau en wij veel werk mee hadden. Voor de standhouders organiseerden we welkomst borrels en op de donderdag eerst bowling wedstrijden in Cocagne en later uitstappen naar de Venbergse watermolen in Valkenswaard. Met daaraan voorafgaand soms een kanotocht daar naar toe vanuit Borkel en Schaft. [Ref.: WebsiteHagenbeuk.nl: CRE](http://WebsiteHagenbeuk.nl:CRE)

Japanners

In de 80-er jaren kwamen er veel Japanners op het lab mogelijk heeft dit **Theo Claasen** geïnspireerd tot het volgende vers.

De Directeur

Met een wolk Japanners struint hij door het Lab.
Hoog torent hij uit boven elke Jap.
Hij komt overal en met een klinkslag of grap
geeft hij de details hoe het gaat op het Lab

De Jappen vinden hem vreselijk knap
en buigen beleefd bij het vertrek van het Lab.
En dan denken ze allen bij het gaan door de deur
Die man is vast de directeur

Mijnheer Frits Philips

Een vaste bezoeker was de heer Philips, die tot op hoge leeftijd ons (en ook de CRE) bleef bezoeken. In de regel vergezeld door één van de directieleden, maar later ook wel door mij alleen. Hij had een warm hart voor het Nat.Lab. Zijn grote liefde was de [Stirlingmotor](#) waar door een grote groep aan werd gewerkt. Twee jaar na zijn pensionering werd daar mee gestopt tot zijn groot verdriet. Hij belde mij een keer om te vragen of ik het Stirling aangedreven aggregaat dat in ons museumje stond aan de heer Boonstra wilde laten zien bij wie hij die ochtend op bezoek was geweest. Want hij begrijpt niet waarom het zo belangrijk is om daar weer aan te gaan werken. Zo gevraagd zo gedaan natuurlijk. Hetgeen Boonstra niet over de streep heeft getrokken.

Ook belde hij een keer hoe het nu zat met de grasmaaier (zie foto) die hij had gekregen bij een jubileum maar nog nooit echt had ontvangen omdat er nog steeds aan gesleuteld werd.

Ook dat was verleden tijd. In alle bescheidenheid: Hij heeft ook eens tegen mij gezegd. Is dat nou niet iets voor jou om weer op te pakken. Wel eervol maar niet zo realistisch. Het laatste contact dat wij hadden was op zijn 94ste verjaardag. Ik was al met pensioen maar werd gevraagd door Winnie de Barse of ik namens het Nat.Lab. naar de viering wilde gaan op VH. Zijn secretaresse had daarom gevraagd. Maar

onze directie zei hij kent ons helemaal niet vraag Hans Brink maar. Graag gedaan en gezellig.

Mijn Afscheid

Ik citeer een klein stukje uit de [afscheidsspeech](#) voor mij namens het VIS college van Peer Zalm:

Nu is de tijd voor jou gekomen, Hans, om de plek te verlaten waar jij je altijd als een vis in het water gevoeld hebt, en recentelijk helaas ook nog even als een vis op het droge. Wat je nu rest is de mooiste fase van je leven, al overleef je deze periode natuurlijk niet. Gebruik die tijd net zo goed als je hier hebt gedaan opdat je, als je straks vis-à-vis met Petrus, die zelf ook visser was, kunt zeggen: “Ik heb meer gevangen dan ik verdiende, want ik heb ze allemaal beet gehad!”

Voor mijn afscheid had ik mijnheer Philips met een persoonlijk briefje uitgenodigd, waarop hij belde en zei dat hij geen recepties meer bezocht gezien de drukte waar hij niet zo goed meer tegen kon. Ik bedankte hem voor zijn telefoontje maar zei ook dat ik het jammer vond omdat ik een klein tentoonstellinkje had gemaakt over mijn tijd op het Lab.” Maar dat wil ik graag wél zien”.

Natuurlijk kon dat en kwam hij op zaterdagochtend om 11.00 uur, gebracht door de chauffeur. Ik haalde hem op bij de luifel en hing zijn jas op in de garderobe. Hij had een pakje in zijn handen zei :”Dat kriede gij van mijn”. Ik bedankte en zei dat ik het straks bij de koffie zou open maken. Daar zat een mooi kristallen glas in met daarin gegraveerd de Lichttoren.”En als je niet meer weet waar je gewerkt hebt kijk je daar maar naar”, en zo eindigde ons contact en zijn bezoek en mijn loopbaan op het Nat.Lab.glas in met daarin gegraveerd de Lichttoren.”En als je niet meer weet waar je gewerkt hebt kijk je daar maar naar”, en zo eindigde ons contact en zijn bezoek en mijn loopbaan op het Nat.Lab.

Zo dit waren wat herinneringen aan een voor mij mooie tijd. Jammer dat we geen bijeenkomsten voor gepensioneerden meer hebben om dit soort herinneringen te delen. Ook de droevige berichten van Henk staan dit in de weg.

(Zie evt. ook nog het [Nat.Lab.Journaal1998 met KEES en kees over Hans](#))

Er staat misschien wel heel vaak ik of mijn maar het zijn dan ook wel **mijn** herinneringen en ik dank alle , dwarse, slimme, bescheiden, koppige, hartelijke, autistische, aardige, niet zo aardige, stijfkoppen, vrolijke, dankbare, maar vooral lieve Nat.Lab.ers.

Foto: [Sam Bazelmans](#)

[Hans Brink](#) e-mail: hansbrink1938@gmail.com

Oktober 2025